

Anneke van Straaten biedt kind in moeilijke periode graag een thuis

Anneke van Straaten is al 5,5 jaar pleegouder, samen met haar partner. In die tijd hebben ze 7 kinderen voor korte of langere tijd een thuis geboden. In het begin kortdurende opvang, maar inmiddels zijn ze overgegaan naar een langdurige vorm. Nu hebben ze twee pleegkinderen die – waarschijnlijk – bij hen thuis zullen opgroeien.

“In elk gezin kan het voorkomen dat een kind even niet thuis kan wonen, om uiteenlopende redenen”, aldus Anneke. “In die moeilijke periode staan we graag voor hem of haar klaar.”

Waarom zijn jullie pleegouder geworden?

Anneke: “We houden allebei veel van kinderen. Hun kwetsbaarheid gaat ons aan het hart. Wanneer het thuis misgaat en ze (even) een andere plek nodig hebben om te wonen, nemen we hen graag in huis. Daarbij hebben we altijd een terugkeer naar huis hoog in het vaandel gehad; dat is en blijft de beste plek voor een kind.”

Hoe is het om pleegouder te zijn?

Anneke: “Ongelofelijk leuk...en soms ook zwaar. Dat wisten we vanaf het begin. Er komt ook veel bij kijken: opvoeden natuurlijk, maar ook bezoek van en aan de biologische ouders, vergaderingen en overleg met pleegzorg... En: veel kinderen hebben een rugzakje. Bijvoorbeeld een hechtingstoornis. Dan kan het heel zwaar zijn.

Ons eerste pleegkind had ook een hechtingstoornis, maar dat wisten we toen nog niet. Ook al krijg je een cursus waarin wordt uitgelegd waar je mee te maken krijgt, de praktijk is toch altijd anders. Toen we bij ons tweede pleegkind precies dezelfde gedragingen zagen, gingen we op onderzoek uit. En zo leer je. Je raakt doorgewinterd. We staan er nu ook heel anders in dan toen we begonnen.

Maar: hoe zwaar het ook kan zijn, het weegt absoluut niet op tegen wat je ervoor terugkrijgt. Kinderen hebben zóveel te bieden. Wanneer een kind met hechtingstoornis binnenkomt is het best weleens moeilijk; ze willen geen hulp van je, ook niet als ze hard vallen en huilen. Maar als dat verandert... Eén van onze pleegzoontjes raakte me op school een keertje even kwijt. Hij zocht, hij zag me weer en kwam op me afrennen: ‘Anneke! Anneke!’. Onbetaalbaar.”

Heb je tips voor anderen die ook pleegouder willen worden?

Anneke: “Realiseer je dat het geen adoptie is. Houdt altijd rekening met het moment dat je afscheid moet nemen. Dat is moeilijk. Daarom hebben we nu gekozen voor langdurige opvang in plaats van kortdurende. Maar ook al groeien onze huidige pleegkinderen waarschijnlijk bij ons op, het kan altijd anders lopen.

Blijf positief, ook in moeilijke momenten. Ook wij hebben ons een keer afgevraagd of we het wel konden. Gelukkig heb je een pleegzorgbegeleider die je altijd kunt bellen. Doe dat dus ook!

Ook al heb je alles over voor de kinderen en zet je alles, zelfs je leven, ervoor opzij: blijf goed voor jezelf en elkaar zorgen. Blijf je hobby's uitoefenen, ga er samen opuit. Anders houdt je het ook niet vol! Maar vooral: gewoon doen. Als je van kinderen houdt is dit een fantastische manier om iets voor ze te betekenen."